

HOE OVERLEEF IK MIJN OUDERS? (EN ZIJ MIJ!)

Francine Oomen

HOE
overleef ik
mijn ouders?
(en zij mij!)

Met tekeningen van
Annet Schaap

Amsterdam · Antwerpen
Em. Querido's Uitgeverij BV
2011

Voor Daan

Bekroond door de Kinderjury 2006

Eerste druk, 2005; vijftiende druk, 2011

Copyright text © 2005 by Francine Oomen

Copyright illustrations © 2005 by Annet Schaap

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt,
in enige vorm of op welke wijze ook, zonder voorafgaande
schriftelijke toestemming van Em. Querido's Uitgeverij BV,
Singel 262, 1016 AC Amsterdam.

ISBN 978 90 451 0795 0 / NUR 283, 284

www.hoeoverleefik.nl
www.queridokinderboeken.nl

Nieuws uit Rosa-land

Vincent van Gelderen

Aan: Vincent van Gelderen <neuz@hotmail.com>
Van: Rosa van Dijk <rosavandijk@fastmail.com>
Datum: donderdag 13 februari 17.33
Onderwerp: Nieuws uit Rosa-land

Liefste Neuzie,

Wat duurt het lang voor we elkaar weer zien! Onze laatste kus is nu al 68 dagen, 4 uur, 3 minuten en 33 seconden geleden. Een eeuwigheid dus. Waarom, oh, waarom ligt Groningen niet hier aan het eind van de straat? Of desnoods op een halfuurtje fietsen?

Waarom heb ik geen helikopter? Waarom zijn de treinkaartjes niet gratis? Waarom kunnen we onszelf niet overzappen, zoals in *Star Trek*?

Gelukkig heb jij nu in ieder geval een computer, dat maakt mijn lijden iets dragelijker. Hé, idee! We kunnen een webcam

kopen. Dan kunnen we elkaar in ieder geval verliefd in de ogen kijken, en het beeldscherm aflebben.

Moeten we wel lang sparen, want die dingen zijn hartstikke duur. Kun je misschien een foto van jezelf sturen? Dan zet ik die als achtergrond op mijn computer.

Ik heb helaas geen foto voor jou. Wij hebben geen digi-camera en mijn moeder wil er ook geen kopen. We moeten zuinig zijn, zegt ze. Zuinig zijn is zo saai!

Ik heb echt een ernstig geldprobleem. Ik krijg maar twintig euri zakgeld per maand, dat is véél te weinig, vooral als je verliefd bent. Als ik één keer beltegoed koop, is het al op. En als ik jou twee of drie keertjes mobiel bel, is dat beltegoed als sneeuw voor de zon verdwenen.

Daarom heb je vandaag nog niks van me gehoord. De gewone telefoon mag ik ook niet meer gebruiken. Ik heb mijn moeder moeten reanimeren toen ze de laatste rekening zag.

Het enige wat erop zit, is dat ik kinderarbeid ga verrichten.

Een baantje zoeken dus. Ik ben er oud genoeg voor. Mijn vriendin Carmen werkt ook al. Ze vult vakken in een supermarkt, net zoals jij. Lijkt me maar saai. (Behalve dan natuurlijk de chips-, snoep- en koekjesafdeling.) Een ander meisje uit mijn klas heeft een krantenwijk. Ze moet iedere ochtend om halfzes opstaan. Halfzes! Zomer en winter, rotweer of niet. En dan wordt ze ook nog regelmatig achternagezeten door valse honden. Zij verdient echt een medaille. Een andere jongen heeft als baantje bollen pellen, bij zijn oom in Egmond. (Eerlijk gezegd weet ik niet eens wat dat is. Zoiets als pinda's pellen misschien?) Lijkt me in ieder geval ook niet erg opwindend. Leuke baantjes liggen niet voor het opscheppen. En ik ben helaas ook nog niet ontdekt als fotomodel of filmster.

Dat wordt dus nog even armoede lijden & in lompen lopen.

Mijn grote troost is gelukkig wel gratis: jouw prachtige graffiti-tekening op de muur van de flat aan de overkant. *No Fear!* Ik kijk er heel vaak naar. Het is echt mijn mooiste cadeau ever.

Ik moet nog heel vaak terugdenken aan die dag. Jij ook? Het is een filmpje dat ik eindeloos in mijn hoofd afdraai (meestal vertraagd, met een romantische love song erbij):

De deurbel gaat. Ik doe nietsvermoedend open, toevallig net gekleed in een schitterende avondjurk, mijn haren tuimelen glanzend over mijn gebruide schouders, mijn huid is vlekkeloos en stralend glad. Ik sper mijn hemelsblauwe ogen open, sla mijn handen voor mijn roze gestifte lipjes en slaak een pepermuntgeurig kreetje, als ik midden in een enorme bos rode zoetgeurende rozen kijk. Als ik jouw aanbiddelijke neus ertussendoor zie steken, val ik sierlijk flauw, van pure blijdschap. Jij vangt me teder en moeiteloos op en vlijt me neer op de bank. Ik word wakker en kijk in jouw groenbruin met goud gespikkelde ogen. Je glimlacht je oogverblindend witte tanden bloot (de muziek zwelt nu aan) en terwijl tranen van geluk over mijn wangen stromen, schuif je een twintig karaats blingbling-ring aan mijn vinger.

Ik heb het verhaal een beetje aangepast, zoals je ziet. De realiteit was zo verschrikkelijk dat ik die probeer te verdringen:

De bel gaat. Achterdochtig doe ik de deur op een kier open, gekleed in een uitgeleebd T-shirt en een versleten, ongeloflijk onelegante joggingbroek van mijn moeder. Vette slierten haar hangen om mijn hoofd, uit mijn mond komt een knoflookwalm waar zelfs een nijlpaard van zou omvallen. Op mijn voorhoofd prijkt een pukkel ter grootte van de Mount Everest. Vervolgens gil ik zo hard: 'WAT DOE JIJ NOU HIER?' dat jij bijna van de galerij af springt van schrik. Vervolgens wil ik je omhelzen, ik struikel en verpletter jou en je rozen.

Ik heb het al een heleboel keer gezegd, maar ik zeg het nog een keer: het was de mooiste dag van mijn leven, en ik ben echt zo blij dat we alles uitgepraat hebben. Het was ongelooflijk stom van mij om me al die rare dingen in mijn hoofd te halen. Het had allemaal met onzekerheid te maken, dat zie ik nu heel goed.

Nou, en dan volgen nu de nieuwtjes uit Rosa-land:

1. Mijn kleine broertje is veranderd in een aap.

Ik heb eergisteren met Appie naar een natuurfilm op tv gekeken. Voor de grap deed ik daarna een aap na. Had ik beter niet kunnen doen, want sindsdien springt hij op armen en benen, luid 'hoehoehoehoe' roepend door het huis, zichzelf overal krabbend. Hij heeft ook al geprobeerd om aan de boekenkast en de lamp boven de tafel te hangen en hij wil dat mijn moeder hem vloodt. Ze wordt er gek van.

Als die jongen later geestelijke problemen krijgt, ligt het aan mij, dat is duidelijk.

2. Ik heb vandaag goede punten teruggekregen.

Een 8 voor Engels, een 7,3 voor wiskunde (echt waar, geen grapje! Ik had het hoogste punt van de klas, ik viel zelf ook bijna achterover van verbazing), en een 9,4 voor tekenen (!). Verder ben ik eruit gestuurd bij Frans omdat ik probeerde te sms'en naar jou. (Nee, je hebt hem niet gekregen, want toen ontdekte ik dus dat mijn beltegoed op was.)

3. Mijn moeder slikt sinds drie weken geen anti-depripillen meer!

Ze heeft het me vanochtend pas verteld, omdat ze me niet ongerust wilde maken. En ik heb helemaal geen verschil gemerkt! Ik hoop maar dat het goed blijft gaan.

Ze zit tegenwoordig op iets waarvan ik de naam niet kan onthouden, een of andere oosterse sport. Met een zwaard mensen hun benen en armen afhakken, waarschijnlijk. Ze wordt er heel rustig en harmonieus van, zegt ze ☺.

Ze leest tegenwoordig ook vreemde boeken. Ze slingeren overal door het huis: *Alle wegen leiden naar jezelf. De 117 wetten voor spiritueel ouderschap. Loslaten en verdergaan.*

Ze wil veranderen, dat is duidelijk. Langzamerhand begint ze weer op een gewone moeder te lijken. Soms een beetje te veel zelfs. *Rosa, ruim je kamer op; Rosa, ga op tijd slapen; kijk niet zoveel tv; gooi je vieze kleren onder je bed en niet in de was...* (Oh nee, omgekeerd geloof ik.) Ze zeurt ook de hele